

**Tilkendegivelse** i faglig voldgiftssag FV2016.0002

Dansk El-Forbund

for

A og B

(advokat Cecilia Ricard)

mod

Tekniq

for

Lindpro A/S

(konsulent Jesper Elan Ahrenst)

Uoverensstemmelsen angår fortolkningen af Elektrikeroverenskomstens § 14, stk. 13, med hensyn til betydningen af "tvivl" som afgørende for, om et krav på betaling af rejsetid og transportudgifter er undergivet den dér anførte forældelsesfrist på 2 måneder.

Påstande mv.

Klager har nedlagt påstand om, at indklagede skal anerkende, at betalingskravet for A og B på betaling af rejsetid og transportudgifter ikke var forældet i henhold til Elektrikeroverenskomstens § 14, stk. 13, da der ikke var tvivl vedrørende betalingsforpligtelsen i henhold til § 14, stk. 13.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagen blev mundtligt forhandlet den 15. april 2016 med undertegnede fhv. højesteretsdommer Poul Sørensen som opmand.

Der blev afgivet forklaring af tillidsrepræsentant Steen Olsen, forbundssekretær Christian Elgaard samt elektrikerne A og B.

Efter bevisførelse, procedure og votering kunne der ikke opnås enighed eller flertal for en afgørelse blandt de af hver af parterne valgte medlemmer af voldgiftsretten. Afgørelsen træffes derfor af opmanden.

Der var enighed om at afslutte sagen i overensstemmelse med opmandens mundtligt begrundede tilkendegivelse, hvorefter klagers påstand ville blive taget til følge som nedenfor bestemt.

#### Baggrunden for sagen

Elektrikeroverenskomstens § 14 omhandler "Rejse- og udearbejde".

§ 14, stk. 13, der i sin nugældende formulering blev indsat i overenskomsten i 1961, er under overskriften "Uenighed" sålydende:

*Hvis der på en arbejdsplads – mellem virksomheden og en eller flere elektrikere – er tvivl vedrørende betaling af denne paragraf, og en sag herom indbringes for den modstående organisation, får den organisationsmæssige afgørelse alene gyldighed for de elektrikere, der er antaget senere end indbringelsestidspunktet, eller som på nævnte tidspunkt har været beskæftiget højst 2 måneder på den pågældende arbejdsplads.*

Bestemmelsen stammer tilbage til overenskomsten 1956, hvor arbejdsgiversiden – under indtryk af mange tvister om betalingen for rejse- og udearbejde og for så tidligt om muligt under udførelsen af et givet arbejde at få klarhed over betalingen herfor – havde foreslået følgende bestemmelse indsat i paragraffen om rejse- og udearbejde:

*Eventuelle ydelser i henhold til denne paragraf vil kun være at honorere, for så vidt krav herom af elektrikerne er stillet ved indleveringen af de første timeregnskabssedler efter det pågældende arbejdes påbegyndelse.*

Forslaget fandt ikke tilslutning fra arbejdstagersiden. Men parterne enedes om følgende formulering, der blev indsat i 1956-overenskomsten:

*Hvor der mellem parterne er tvivl om ydelser med hensyn til denne paragraf, vil sag herom være at rejse mellem organisationerne inden 2 måneder efter arbejdets begyndelse.*

Efter en faglig voldgiftssag om begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen enedes parterne i 1961 om den nugældende formulering af forældelsesbestemmelsen.

Om den konkrete sag er det oplyst, at Lindpro A/S i 2011/12 med opstart i foråret 2011 udførte en større el-entreprise på Kyndbyværket. I virksomheden var der senest i 2010 indgået en lokalaftale bl.a. om kørsel i egen bil efter statens takster efter særskilt aftale herom. Men umiddelbart inden

arbejdets påbegyndelse ønskede virksomheden en lokalaftale indgået om befordringsydelse særligt gældende for arbejdet på Kyndbyværket. Virksomhedens forslag var væsentligt dårligere for medarbejderne end efter Elektrikeroverenskomstens § 14, og tillidsrepræsentanten afslog at indgå den nævnte lokalaftale for arbejdet på Kyndbyværket. Tillidsrepræsentanten accepterede dog, at virksomheden kunne indgå individuelle aftaler med elektrikerne herom, hvilket derefter skete med i hvert fald tre medarbejdere på samme vilkår som det nævnte forslag til lokalaftale. Efter det oplyste fik nogle af virksomhedens elektrikere ikke udbetalt befordringsydelse, mens andre muligt fik betaling efter lokalaftalen fra 2010. Virksomheden arrangerede fællestransport fra sin afdeling i Kalundborg.

A og B, der bor i hhv. Farum og Hårlev, blev efter kontakt fra en af virksomhedens elektrikere, der fungerede som formand på arbejdet på Kyndbyværket, ansat hhv. den 8. august og den 26. juni 2011. Det hedder i hver deres ansættelseskontrakt bl.a., at deres organisatoriske ansættelsessted var Kalundborg-afdelingen, at lokalaftale var vedlagt, og at der med hensyn til rejse- og vejtid henvises til Elektrikeroverenskomsten og lokalaftalen.

Under udførelsen af arbejdet rejste A og B først spørgsmål om befordringsydelse omkring det tidspunkt, hvor de i april 2012 blev afskediget i forbindelse med arbejdets afslutning.

Virksomheden afviste kravet, efter det oplyste med henvisning til, at entreprisen ikke gav plads for befordringsydelse.

Det er klagers hovedsynspunkt, at de to medarbejders krav ikke er forældet i henhold til Elektrikeroverenskomstens § 14, stk. 13, idet forældelsesfristen efter klagers opfattelse kun gælder, når der kan herske relevant og berettiget tvivl om en medarbejders krav på betaling efter Elektrikeroverenskomstens § 14, og en sådan kvalificeret tvivl foreligger ikke i nærværende sag.

Det er indklagedes standpunkt, at forældelsesfristen på de 2 måneder omfatter enhver uenighed om en elektrikers ydelse efter § 14. A og B havde været beskæftiget mere end 2 måneder på pladsen, da sagen i maj 2012 blev indbragt for Tekniq, og deres krav på befordringsydelse, som virksomheden straks afviste, er derfor forældet i medfør § 14, stk. 13.

#### Opmandens begrundelse og resultat

Der blev hverken skriftligt eller mundtligt indgået nogen lokalaftale om befordringsydelse til virksomhedens elektrikere særligt i forbindelse med deres arbejde på Kyndbyværket. Allerede fordi der heller ikke med A og B var indgået individuelle aftaler herom – hvilket § 14, stk. 3, i øvrigt ikke

ses at åbne mulighed for – er det herefter utvivlsomt, at deres ret til betaling for rejse- og vejtid i overensstemmelse med hver deres ansættelseskontrakt skulle opgøres efter lokalaftalen fra 2010 og Elektrikeroverenskomsten § 14.

Arbejdsgiversiden foreslog i 1955/56 en bestemmelse indsat om, at krav om betaling for rejse- og udearbejde kun skulle honoreres, når kravet var fremsat allerede på de første timeregnskabsedler. Overenskomstparterne enedes imidlertid om at indføre en kort forældelsesfrist, der efter bestemmelsens formulering kun skulle gælde, når der mellem de lokale parter var tvivl om sådanne ydelser.

Såvel klager som indklagede, har til støtte for hver deres hævdede fortolkning af § 14, stk. 13, om "tvivl" påberåbt sig forskellige opmandsafgørelser. Ingen af disse afgørelser ses dog hverken direkte eller klart indirekte at have taget stilling til den nu foreliggende fortolkningstvist.

Efter bestemmelsens tilblivelse og formulering findes den korte forældelsesfrist at måtte gælde for de tilfælde, hvor der af en part er fremsat en indsigelse vedrørende betalingen af rejse- og udearbejde, der, hvis den tages til følge, overhovedet vil kunne have betydning for betalingsforpligtelsen.

I denne sag må det efter bevisførelsen lægges til grund, at virksomhedens nægtelse af at honorere A og Bs krav på betaling af rejsetid og transportudgifter alene var begrundet med, at virksomhedens entrepris ikke gav plads for en sådan betaling. En sådan indsigelse, hvorefter en arbejdsgiver blot ikke vil eller kan betale et krav støttet på overenskomstens § 14, er selvsagt uden betydning for en arbejdsgivers forpligtelser i henhold til § 14. Begrundelsen for virksomhedens nægtelse af at honorere de to elektrikeres krav var dermed ikke egnet til at skabe "tvivl" om elektrikernes rettigheder i henhold til § 14. As og Bs krav på betaling af rejsetid og transportudgifter er følgelig ikke forældet i medfør af § 14, stk. 13.

Med det indhold, der følger af den anførte begrundelse, tages klagers påstand herefter til følge.

Hver part bærer egne omkostninger og skal betale halvdelen af opmandens honorar mv.

København den 21. april 2016

Poul Sørensen